



حمایت قاطع کارفرمایان از حامی واقعی کسب و کار

روش های - به اصطلاح - استالینستی چیست؟ در دموکراسی های غربی و به ویژه در ایالات متحد آمریکا، که «پدران بنیانگذار» آن با تمام عقاید سیاسی پیش از خود کاملاً آشنا بودند و با توجه به تجربه های بشری پیش از خود، یک نظام سیاسی منطقی را بنا نهادند، هیچ گروه و هیچ شرکت «به ثبت رسیده ای» حق ندارد یک سنت از اموال خود را به نفع یک کاندیدا هزینه کند. دلیل این تصمیم منطقی کاملاً واضح و اخلاقی است: اموال یک گروه به ثبت رسیده در مالکیت مشاع تمام اعضاء همان گروه است و از آنجا که «رای» اعضاء امری کاملاً فردی، شخصی و خصوصی است، یک سنت از دارایی های گروه، سازمان یا شرکت به ثبت رسیده - اعم از انتفاعی یا غیرانتفاعی - نباید صرف حمایت از کاندیداهای انتخاباتی شود. ولی آیا اعضاء این گروه ها و اتحادیه نیز حق ندارند با اموال شخصی خود از کاندیدای مورد نظر خویش حمایت کنند؟ بدیهی است که پاسخ این پرسش نمی تواند منفی باشد.

به همین دلیل، تمام گروه های به ثبت رسیده، اعم از شرکت های تجاری انتفاعی یا غیرانتفاعی، انجمن ها و اتحادیه های صنفی، علمی، پژوهشی، و اقتصادی می توانند «کمیته اقدام سیاسی» تأسیس کنند و از اموال شخصی خود به حساب این کمیته ها واریز کنند و این کمیته ها نیز موظف اند در چارچوب مقررات بسیار دقیقی که ناظر بر امور مالی ستادهای انتخاباتی نامزدها است، کمک های جمع آوری شده را در اختیار کمیته انتخاباتی نامزد مطلوب خود قرار دهند.

سندی که با نام «راهنمای شهروندان» از سوی «کمیسیون انتخابات فدرال» منتشر شده و ترجمه فارسی آن از طریق «شبکه اطلاع رسانی کارفرمایان ایران» (شاکا) در دسترس علاقمندان قرار گرفته، از این جهت جالب است که نشان می دهد چگونه پیروزی کاندیداهای انتخابات ریاست جمهوری و کنگره ای ایالات متحده فقط و فقط به کمک های مالی هواداران آنان بستگی دارد و این هواداران نیز فقط حق دارند تا سقف مبلغ ناچیزی به نامزدهای محبوب خود کمک کنند.

مرور این تجربه ها نشان می دهد که اعضاء تشکلهای ایران نیز، طبق اساسنامه ها و ارزش های دموکراتیک، حق ندارند به مثابه یک گروه اعلام کنند که به نامزد مشخصی «رای» می دهند، یا اموال و دارایی های مشاع خود را صرف حمایت از یک کاندیدای خاص کنند. اما می توانند و وظیفه دارند، به عنوان «احاد این ملت» نسبت به ایجاد انواع ساختارهای گروهی قانونی اقدام کنند و با گردآوری انواع کمک های مالی، جنسی و خدماتی به یاری نامزدی بشتابند که وی را برای ارتقاء کسب و کار ملی و ایجاد اشتغال مولد اصلاح می دانند.

تا همین چند وقت پیش، به ثبت رساندن یک انجمن «تکلیف» تلقی می شد، و نه «حق». تلاش های کانون کارفرمایان مستقل حقانیت این «حق» را نشان داد. ایجاد کمیته های انتخابات نیز حق تشکلهاست و باید برای آن مبارزه کرد. ■

در تدوین سیاست ملی کسب و کار مشارکت کنیم!



حسین احمدی زاده
رئیس هیات مدیره

در آستانه ی برگزاری دهمین دوره ی انتخابات ریاست جمهوری این پرسش برای تمام کارفرمایان مطرح است که خواسته هایشان، به عنوان کسانی که در امر ارتقاء کسب و کار و توسعه ی پایدار و ایجاد اشتغال مولد مسئولیت دارند، از نامزدهای ریاست جمهوری چیست؟ برای یافتن پاسخ همین پرسش و تدوین درخواست های کارفرمایان، با برخی از نمایندگان تشکلهای فعال در جامعه ی مدنی نشست هایی برگزار کردیم تا «بیانیه ی مطالبات» از نامزدهای ریاست جمهوری را مدون کنیم. به موازات همین تلاش ها بود که تجربه ی سازمان های کارفرمایی تعدادی از کشورهای توسعه یافته و نیز رهنمودهای سازمان بین المللی کار و سازمان بین المللی کارفرمایان در همین زمینه، مورد تأمل قرار گرفت و آشکار شد که مبنای اصلی فعالیت های دفاعی تشکلهای کارفرمایی سندی است که معمولاً با عنوان «سیاست ملی کسب و کار» شناخته می شود و با مشارکت تمام تشکلهای که به هر نحو با کسب و کار ملی سروکار دارند تدوین می شود. باید خاطر نشان کنم که اسناد ارزشمندی در همین زمینه ترجمه شد و از طریق «شبکه اطلاع رسانی کارفرمایان ایران» (شاکا) در اختیار اربابان خبری تشکلهای عضو کانون عالی انجمن های صنفی کارفرمایی نیز قرار گرفت که تقدیم مسؤلان این تشکلهای شود تا هر چه سریع تر «سیاست ملی کسب و کار» را برای آرایه به نامزدهای دهمین دوره ی انتخابات ریاست جمهوری تدوین کنیم. اما اگر قرار می بود از بیان حرف های تکراری پرهیزیم و سیاست ملی کسب و کار را به شیوه ی درست و استاندارد تدوین کنیم به زمانی بسیار طولانی تر نیاز داشتیم. اکنون که کارفرمایان ممکن است در مورد نامزد اصلاح کسب و کار برای ریاست جمهوری به اجماع برسند، باید تمام توان خود را برای پیروزی وی به میدان بیاورند، فوریت تدوین «سیاست ملی کسب و کار» متفی می شود، اما یکی از پیشنهاد های اصلی من به هیات مدیره ی کانون عالی کارفرمایان تدارک تدوین سیاست ملی کسب و کار خواهد بود و همین جا از تمام تشکلهای عضو درخواست می کنم در این زمینه به صورت جدی همکاری کنند. ■

جمهوری است. اما در هیچ یک از این مراحل، حزب حق ندارد حتی از اعضاء خود بخواهد که به کاندیدای معرفی شده از سوی حزب رای بدهند. و البته که این از اصول اساسی بازی دموکراسی است. اما این اصول بدیهی را با سنت های غیردموکراتیک در بسیاری از کشورهای در حال گذار مقایسه کنید: شورای مرکزی یک گروه، سازمان یا حزب فردی را به عنوان نامزد اصلاح معرفی می کند، و «شبکه اخلاق سیاسی» نیز اقتضای می کند که «همه» به تصمیم جمع احترام بگذارند و برخلاف «عقیده» خودشان به همان نامزد تعیین شده «رای» بدهند. شکی نیست که این سنت های غیردموکراتیک را باید دور ریخت. اما جایگزین آن

در حالیکه عالی ترین مقامات نظام جمهوری اسلامی ایران و اکثریت قاطع صاحب نظران سیاسی جامعه احاد ملت را به شرکت فعال در دهمین دوره ی انتخابات ریاست جمهوری فرامی خوانند، با این حال، برخی از مسؤلان بعضی از دستگاه های دولتی یا ارسال نامه به بعضی از تشکلهای و انجمن ها، آنها را از هر نوع مشارکت در انتخابات ریاست جمهوری منع می کنند و این نگرانی را در میان اعضاء این تشکلهای برمی انگیزند که هر نوع مشارکت این تشکلهای در انتخابات ریاست جمهوری می تواند منجر به انحلال آنها شود.

از آنجا که تک تک کارفرمایان متعهد به ایرانی آباد، آزاد و سربلند و وظیفه ی خود می دانند با تمام قوا از شایسته ترین نامزد ریاست جمهوری برای ارتقاء کسب و کار قاطعانه حمایت کنند، این پرسش مطرح است که چرا تشکلهای کارفرمایی نباید در انواع انتخابات سیاسی شرکت کنند؟ و اگر حمایت تشکلهای به مثابه یک «گروه» به ثبت رسیده از یک نامزد خاص، منع اخلاقی و قانونی دارد، اعضاء این تشکلهای، با استفاده از کدام ابزارهای قانونی می توانند اثربخش ترین و کارآمدترین مبارزات تبلیغاتی را در حمایت از نامزد کسب و کار سازماندهی و رهبری کنند؟

با توجه به فرصت بسیار کوتاه باقی مانده تا روز تاریخی ۲۲ خرداد، این نوشته می گوشت جنبه های اخلاقی و حقوقی مشارکت انواع تشکلهای و انجمن ها را در انواع انتخابات سیاسی ملی و محلی بررسی کند.

متأسفانه در طول دهه های اخیر و از مشروطه به این سو، برخی از احزاب ضد دموکراسی مجموعه ای از سنت های سیاسی ضد دموکراتیک را در فرهنگ سیاسی این کشور چنان رواج داده اند که ریشه کن ساختن آنها به کاری سخت و دشوار بدل شده است. یکی از این سنت های غیرقابل قبول، انتظار کاملاً غیراخلاقی از اعضاء و هواداران یک سازمان و گروه سیاسی است که به نامزدی که اکثریت آراء رکن تصمیم گیر حزب تعیین کرده است رای بدهند. در حالیکه «رای» یا «عقیده» یک امر کاملاً شخصی و فردی است و هیچ کس حق ندارد از «رای» افراد پرس و جو کند و به همین خاطر، حتی در حوزه های رای گیری نیز افراد را به داخل اتاقک هایی هدایت می کنند تا هیچ کس جز خودشان از «رای» آنان خبردار نشود.

از نظر اصول بازی دموکراسی، رای دادن شهروندان یا اعضاء یک دولت - ملت برای انتخاب مسؤلان اداره ی کشور با اصول ناظر بر انتخاب مسؤلان در یک «انجمن» - به معنای تشکلهای افراد متعهد به قواعد بازی دموکراسی - کاملاً یکسان است: هر عضوی حق دارد خودش را کاندیدا کند و تمام اعضاء حق دارند به هر کس که مایل بودند رای بدهند (یا ندهند). این قواعد در احزاب سیاسی دموکرات نیز صدق می کند: تمام اعضاء یک حزب حق دارند خود را کاندیدای ریاست جمهوری کنند و اعضاء حزب به آنان رای می دهند. هر کاندیدی که بیش از نصف آراء اعضاء حزب را کسب کرد، نامزد آن حزب برای ریاست

«انجمن» های کارفرمایان و پایبندی به اصول شرافت گزارش هیجان انگیز ترین کنفرانس بین المللی کار مکاتبات تاریخی دو جریان تاریخی بیانیه مطالبات «سازمان های جامعه مدنی ایران»

توسعه کشور در گرو تحقق کارشایسته است تا ابر قدرت زیرزمینی اینترنت را جدی بگیریم کارفرمایان و تدوین «سیاست ملی کسب و کار» گزارش اقدام تاریخی نامزدهای ریاست جمهوری

• نامه‌ی اول

۲۳ فروردین ماه ۱۳۸۸
۴۱۰-۱۰۴۲۶ریاست محترم شعبه ۸۶ دادگاه
عمومی حقوقی تهران
موضوع: درخواست صدور گواهی
در مورد موضوع پرونده کلاسه
۸۴۷/۸۶/۸۵پس از سلام و تحیات، چنانچه
مستحضرنه وزارت کار و امور
اجتماعی دادخواستی دایر بر انحلال
این کانون عالی در آن دادگاه محترم
مطرح نموده است که در جلسه اول
رسیدگی، به علت فقدان دلیل برای
انحلال، وکیل خواهان ناچار شد
که انحلال را مسترد کند و خواسته
مطروحه را به نقض صورتجلسه
مجمع عمومی عادی بطور فوق العاده
مورخ ۱۳۸۵/۸/۱۰ این کانون عالی
تغییر دهد.با این تغییر به نظر می رسد که هنوز
هم موضوع انحلال در آن دادگاه
محترم مطرح نمی باشد. حتی اگر
هم مطرح باشد، به علت آنکه هنوز
تصمیمی گرفته نشده است این کانون
عالی منحل نیست و می تواند فعالیت
های خود را ادامه دهد، چنانکه بطور
فعال هم دارد همچنان وظایف خود
را در سطوح ملی و بین المللی به
انجام میرساند.اما پس از صدور دادنامه شماره
۳۳۱۱ شعبه اول تجدید نظر دیوان
عدالت اداری (تصویر دادنامه مزبور
پیوست می باشد) وزارت کار و امور
اجتماعی آنرا دلیل قاطعی بر انحلال
این کانون عالی دانسته است و با استناد
آن سعی دارد که در گستره ملی و
بین المللی مانع از فعالیت های این
کانون عالی گردد که این امر بطور
طبیعی اختلال در پیشبرد امور این
کانون عالی را موجب شده است.
در حالیکه همانطورکه مستحضرنه
متن دادخواست این کانون عالی به
دیوان عدالت اداری نقض دستور
وزارت کار و امور اجتماعی در مورد
انحلال این کانون عالی بوده است
که در دادنامه بدوی به شماره ۳۰۶۱
صادر از شعبه ۱۹ دیوان عدالتاداری دستور مزبور نقض شده است
(تصویر دادنامه مزبور پیوست است)
و دادنامه تجدید نظر فوق از حدود
دادخواست و رأی بدوی فراتر رفته
است و ضمن آنکه اعلام کرده است
که وزارت کار و امور اجتماعی این
کانون عالی را منحل نکرده است،
ولی شعبه مزبور در مورد امور داخلی
این کانون عالی که ارتباطی به پرونده
و صلاحیت آن شعبه نداشته است
اظهار نظر نموده است که این کانون
عالی خود به خود منحل می باشد در
صورتیکه این کانون عالی آنرا وارد
نمی داند. به هر حال اگر این کانون
عالی منحل است پس دلیل ادامه کار
در شعبه محترم ۸۶ دادگاه عمومی
حقوقی تهران چه مفهومی دارد و اگر
منحل نیست قاعدتاً عمل وزارت کار
و امور اجتماعی وفق قانون نیست و

• نامه دوم

۲۶ فروردین ماه ۱۳۸۸
شماره ۸۴۷/۸۶/۸۵

به نام خدا

بدین وسیله گواهی می گردد در
خصوص پرونده های مطروحه از
ناحیه وزارت کار و امور اجتماعی
و همچنین کانون عالی انجمن های
صنعی کارفرمایی ایران در این شعبه تا
کنون اتخاذ تصمیمی پیرامون انحلال
کانون های موجود و مذکور صورت
نپذیرفته است و پرونده های مطروحه در
جریان رسیدگی قرار دارد. این گواهی
بنا به تقاضای آقای محمد عطاردیان
دبیرکل کانون عالی انجمن های صنفی
کارفرمایی ایران پیرو مکاتبه شماره
۴۱۰-۱۰۴۲۶ مورخ ۸۸/۱/۲۳ در جهت
ارایه به سازمان بین المللی کارفرمایان و
مراجع داخلی صادر شده و فاقد هرگونه
ارزش دیگری می باشد.مبتدی - مدیر دفتر شعبه ۸۶
دادگاه عمومی حقوقی تهران

• نامه سوم

۳۱۰-۱۰۴۷۲

۵ اردیبهشت ۱۳۸۸

جناب آقای دکتر سید محمد
جهرمی

وزیر محترم کار و امور اجتماعی

پس از سلام و تحیات، به استحضار
می رساند که فرصت و موقعیتی که در
ارتباط با انتخاب حضرتعالی به عنوان
ریاست کنفرانس بین المللی کار در
سال جاری ایجاد شده است، بسیار
معتمد و موجب مسرت هیأت مدیره
این کانون عالی است.
این کانون عالی به عنوان یک سازمان
کارفرمایی ایرانی، عضو سازمان
بین المللی کارفرمایان، عضو جانشین
شورای حکام ادامه در صفحه بعد«انجمن» های کارفرمایان
و پایندی به اصول شرافتبه هر نوع گروه یا فعالیت گروهی «انجمن» نمی توان گفت. «انجمن» تشکل انسان های
صاحب «رأی» است که شرافتمندانه برای حاکم شدن «رأی» خودشان مبارزه
می کنند. شرافتمندانه به اجرای تصمیم «اکثریت» تن می دهند و شرافتمندانه از حقوق
«اقلیت» و حقوق «غائبان» دفاع می کنند. اگر اعضاء یک «جامعه» شرافتمندانه به این
اصول پایبند نباشند چه خواهد شد؟ تصور آن چندان دشوار نیست، چون هر روز
شاهد آن هستیم:عده ای دور هم جمع می شوند تا «انجمن» درست کنند. در میان این عده، تعدادی صاحب
«رأی» هستند و گروه دیگر به دهان آنان نگاه می کنند. اما افراد صاحب «رأی» یا مدعی
«رأی»، به مصداق «دو پادشاه در اقلیمی نگنجند»، قواعد بازی شرافتمندانه را نمی دانند
و هنگامی که به آنان آموزش داده می شود، به این قواعد تن نمی دهند و شکست را
نمی پذیرند. غیر شرافتمندانه بازی را به هم می زنند و انشعاب می کنند و به سمپاشی دوستان
قدیم می پردازند. برای درمان این بیماری مسری، فرهنگ های دیگر چه کرده اند؟
در هیچ «انجمنی»، هرگز هیچ پیشنهاد خلاف اخلاق و خلاف شرافت، حتی مطرح نیز
نباید بشود. در چنین «انجمن» هایی هر عضوی که مرتکب رفتار غیر شرافتمندانه شود،
طبق رویه های شرافتمندانه محاکمه و از «انجمن» اخراج می شود. و درست همانطور
که نظام بانکی به هیچ فرد بی اعتباری اعتبار نمی دهد، هیچ انجمنی نیز هرگز این فرد
غیر شرافتمند را به عضویت نخواهد پذیرفت.در کنار همین ستون، مجموعه ای از مکاتبات دبیرکل کانون عالی انجمن های صنفی
کارفرمایی ایران با مراجع قضایی و دولتی منتشر شده است. این اسناد به روشنی
نشان می دهد که مرجع قضایی تا کنون نسبت به انحلال این کانون عالی کارفرمایی
هیچ تصمیمی نگرفته است. از سوی دیگر، طبق «قانون کار» کشور، که البته مورد
تأیید همین کانون عالی نیست اما تا اصلاح آن لازم الاجراست، فقط یک کانون عالی
کارفرمایی می تواند وجود داشته باشد. در نتیجه، انشعابیونی که بازی را به هم زدند
و کانون موازی به راه انداختند، کاری غیرقانونی انجام داده اند.البته، دبیرکل کانون عالی انجمن های صنفی کارفرمایی ایران به خاطر پایبندی
شرافتمندانه به برخی مصالح ملی بسیار مهم تر، پیشنهاد انتخابات زودهنگام داده
است. اما روش اصولی این نیست.هر «انجمن» وظیفه دارد اعضاء غیر شرافتمند خود را طبق ضوابط شرافتمندانه محاکمه و
اخراج کند و فرد متخلف را به انجمن های دیگر معرفی نماید و هیچ انجمنی عضویت
او را نپذیرد. فقط با پیروی از این روش استاندارد است که به مرور شرافتمندان متحد
خواهند شد و تازه در آن هنگام می توان امید به اصلاح پیدا کرد. چنین باد. ■گزارش هیجان انگیزترین کنفرانس بین المللی کار
را هر روز در «شاکا» بخوانیدنود و هشتمین کنفرانس بین المللی کار
که از ۱۳ تا ۲۹ خرداد ۸۸ در ژنو برگزار
می شود، بی تردید یکی از هیجان انگیزترین
کنفرانس های سازمان بین المللی کار

خواهد بود. به چند دلیل:

اول، از زمان تأسیس آی.ال.او تا کنون،
جهان هرگز بحرانی به این گستردگی
و عمق را تجربه نکرده بود. شاید
برای نخستین بار باشد که به پیشنهاد
گروه کارفرمایان دستور جلسه ی کنفرانس
تغییر کرد و قرار شد جلسات عمومی
کنفرانس به صورت «کمیته کل» برگزار
شود تا اعضاء بتوانند در چند نوبت
در باره ی یک موضوع صحبت کنند و
راهبردهای خروج بازارهای کار از بحران
را مورد بررسی قرار دهند.دوم، قرار بود دکتر سید محمد جهرمی
وزیر کار و امور اجتماعی جمهوری
اسلامی ایران ریاست این کنفرانس را بر
عهده بگیرد، که برای تمام کارفرمایان و
کارگران یک افتخار به حساب می آمد. اما
روش برخورد برخی از مسئولان وزارت کار
و امور اجتماعی در دولت نهم با تشکل های
کارگری و کارفرمایی مستقل سبب شد تا



مکاتبات تاریخی دو جریان تاریخی

در این شماره‌ی «پیام کارفرمایان»، ظاهراً چند مکاتبه‌ی ساده‌ی اداری به چاپ رسیده است. اما می‌توان اطمینان داشت که مورخان، در این مکاتبات، خصوصیات دو جریان تاریخی را مشاهده خواهند کرد که امروز در میدان حضور دارند و جدال آن‌ها به آینده‌ی کشور شکل می‌بخشد. این نامه‌ها را با تأمل بخوانیم و در این جدال سرنوشت‌ساز بی‌طرف نمایانم و از اصول - اگر به اصول پاینده هستیم - دفاع کنیم.

ادامه از صفحه قبل
(هیأت مدیره) سازمان بین‌المللی کار، عضو کنفدراسیون کارفرمایان آسیا و اقیانوسیه و نیز عضو مؤسس و رئیس هیأت بازرسان اتحادیه سازمان‌های بخش خصوصی کشورهای حوزه‌ی دریای سیاه و بحر خزر، آماده‌ی همه‌گونه همکاری و تعامل متقابل در سازماندهی تشکلهای کارفرمایی کشور و در جریان کنفرانس بین‌المللی کار، در راستای منافع ملی می‌باشد. اینک با ارسال تصویر نامده‌ی شماره ۴۱۰-۱۰۴۲۶ مورخ ۲۳ فروردین ماه ۱۳۸۸ که توسط اینجانب به شعبه ۸۶ دادگاه عمومی حقوقی تهران مرقوم گردیده است و تصویر پاسخ دادگاه دایر بر اینکه هنوز حکمی علیه این کانون عالی، با توجه به مفاد نامه اینجانب صادر نشده است، به استحضار می‌رساند که این کانون عالی همچنان در گستره ملی و بین‌المللی در حال انجام وظایف خویش می‌باشد. ضمناً بر اساس قوانین ملی وجود این کانون عالی خود به خود نفی وجود هر کانون عالی دیگری است و با توجه به اینکه در دو سال گذشته نمایندگانی که به عنوان نماینده کارفرما به کنفرانس معرفی شده‌اند، بدون اینکه این کانون عالی آنها را معرفی کرده باشد، به عنوان نمایندگان این کانون عالی در کنفرانس شرکت کرده‌اند و نیز برای مختومه شدن موضوع اعزام «هیأت تماس مستقیم» و چالش‌هایی که در دو سال گذشته در کنفرانس با آن مواجه بوده‌ایم، و نیز اینکه هیأت نمایندگی این کانون عالی به هر حال به عنوان عضو سازمان بین‌المللی کارفرمایان در کنفرانس شرکت خواهند کرد، شاید جنابعالی هم با این نظر موافق باشید که بهتر است همه‌ی امکانات و

۱. آقای مهندس محمد عطاردیان نماینده اصلی
۲. آقای دکتر ناصر رئیسی‌فرد. نماینده علی‌البدل
۳. خانم شهره تصدیقی. مشاور
۴. خانم فرزانه اطهری. مشاور
۵. آقای جهانگیر ضابطی. مشاور
۶. آقای دکتر مظفر رستم‌پور. مشاور

• نامه چهارم

شماره ۱۸۳۹۴
تاریخ ۱۳۸۸/۲/۳۰

جناب آقای عطاردیان
رئیس محترم هیأت مدیره‌ی کانون عالی سابق انجمن‌های صنفی کارفرمایی ایران
با سلام

احتراماً، در اجرای مواد ۲ و ۳ و بند الف اساسنامه کنفرانس بین‌المللی کار و توصیه‌ی کمیته‌ی اعتبارنامه‌های نود و هفتمین اجلاس کنفرانس در سال ۲۰۰۸ میلادی و بمنظور بررسی و مشاوره پیرامون مباحث مطرح در کنفرانس، ترکیب نمایندگی تشکلهای کارفرمایی، بدینوسیله از

جنابعالی دعوت به عمل می‌آورد تا در جلسه مشورتی کارفرمایی که روز دوشنبه مورخ ۴ خرداد ۸۸ ساعت ۱۰ صبح در دفتر امور بین‌الملل تشکیل می‌گردد، حضور به هم رسانید.

حسین نوری
سرپرست دفتر امور بین‌الملل و اشتغال خارج از کشور

• نامه پنجم

جناب آقای حسین نوری
مدیرکل محترم امور بین‌الملل وزارت کار و امور اجتماعی

موضوع: نمایندگان کارفرمایی
اعزامی به کنفرانس بین‌المللی کار

پس از سلام و تحیات در آغاز از نشست‌ی که پیرو دعوتنامه شماره‌ی ۱۸۳۹۴ به تاریخ ۳۰ اردیبهشت ماه ۱۳۸۸ جنابعالی، با حضور آن جناب و سرکار خانم شهره تصدیقی مشاور امور بین‌المللی کانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی ایران و اینجانب، در تاریخ دوشنبه ۴ خرداد ماه ۱۳۸۸ در محل آن وزارتخانه محترم برگزار شد، تشکر و قدردانی می‌نمایم.

در خلال این نشست، پیشنهاد جنابعالی مبنی بر قرار دادن یک نفر از «کانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی ایران» به عنوان «مشاور»، در گروه کارفرمایان اعزامی از طرف آن وزارتخانه به اجلاس‌ی سال جاری کنفرانس بین‌المللی، ارایه شد، که مورد قبول این کانون عالی قرار نگرفت.

این نشست در شرایطی برگزار شد که:
۱. تا زمان شروع کار اجلاس، حدود یک هفته باقی مانده بود و به علاوه، سقف زمانی مقرر از سوی آی.ال. او جهت ارایه‌ی فرم اعتبارنامه‌های هیأت‌های سه‌جانبه‌ی کشورها، یعنی ۱۹ ماه مه ۲۰۰۹ (سه‌شنبه ۲۹ اردیبهشت ماه ۱۳۸۸) منقضی شده بود.
۲. اعضاء گروه اعزامی به اجلاس قبلاً تعیین و از سوی آن وزارتخانه محترم به دبیرخانه کنفرانس معرفی شده بودند و این گروه روز جمعه هشتم خرداد ماه جاری به ژنو عزیمت کردند.
۳. در تعیین گروه مذکور، این کانون عالی هیچ گونه نقش و سهمی نداشت و مورد مشورت قرار نگرفت و این در حالی است که مطابق گواهی رسمی که از سوی قاضی دادگاه مسؤول رسیدگی به پرونده مربوطه صادر شده است، هنوز هیچگونه تصمیم قضایی مبنی بر انحلال این کانون عالی اتخاذ نشده است.

جنابعالی مستحضرد مطابق قوانین ملی ما، تا زمانی که این کانون عالی دارای وجهت قانونی است، طبعاً وجود هر تشکل دیگری به عنوان «کانون عالی کارفرمایی» فاقد مشروعیت می‌باشد. بر همین اساس، گروه اعزامی کارفرمایان کشور به اجلاس‌ی سال جاری می‌باید

از طریق مشاوره با این کانون عالی تعیین می‌گردید و طبعاً نماینده اصلی کارفرمایی در اجلاس‌ی نیز از این کانون عالی می‌بود، نه آنکه، یک نفر نماینده از این کانون عالی، به عنوان مشاور در هیأت کارفرمایی نقش کم‌رنگی داشته باشد، ضمن آنکه، چنانکه مستحضرد، در دو سال گذشته، متأسفانه نمایندگان اعزامی کارفرمایی، بدون آنکه از طرف

مدیر دفتر شعبه ۸۶ دادگاه عمومی حقوقی تهران:
گواهی می‌گردد در خصوص پرونده‌های مطروحه از ناحیه وزارت کار و امور اجتماعی و همچنین کانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی ایران در این شعبه تا کنون اتخاذ تصمیمی پیرامون انحلال کانون‌های موجود و مذکور صورت نپذیرفته است.

این کانون عالی معرفی شده باشند، به عنوان نمایندگان این کانون عالی اعزام و نام آنان در کتابچه‌ی صورت هیأت‌های نمایندگی کشورها به همین نحو چاپ شده بود.

همچنانکه در نشست مذکور اعلام شد، این کانون عالی طی دو مکاتبه جداگانه، یکی به شماره‌ی ۳۱۰ - ۱۰۴۰۸ به تاریخ ۲۲ فروردین ماه ۱۳۸۸ و دیگری به شماره‌ی ۳۱۰ - ۱۰۴۷۲ به تاریخ ۵ اردیبهشت ماه ۱۳۸۸، به حضور وزیر محترم کار و امور اجتماعی، گواهی دادگاه را ارسال و افراد مورد نظر این کانون عالی را جهت اعزام به کنفرانس بین‌المللی کار در سال جاری معرفی نموده است و در همان حال، برای مذاکره جهت دستیابی به یک راه حل منطقی برای حل مشکل جاری نیز، درخواست ملاقات شده است. متأسفانه، همانند مکاتبات قبلی، این دو مکاتبه نیز بدون پاسخ مانده است. در همان نشست، تصویر دو نامه‌ی اخیر، خدمت جنابعالی تقدیم شد.

لذا مجدداً از این طریق آمادگی این کانون عالی را جهت برگزاری یک انتخابات زودرس برای تعیین سازمان نمایندگی واحد کارفرمایی کشور اعلام و برعلاقمندی این کانون عالی جهت گفتگو و مذاکره برای تعیین راهکار اصولی در این خصوص تصریح می‌نماید.

در پایان نشست مزبور، جنابعالی وعده فرمودید با توجه به مکاتبات فی‌مابین، مراتب را خدمت جناب آقای وزیر معروض و نتیجه را ابلاغ خواهید فرمود.

از توجه جنابعالی به این امر مهم تشکر و قدردانی می‌نماید و منتظر اقدامات آن جناب می‌باشد.

با تقدیم احترام
محمد عطاردیان. دبیرکل



می‌شود که نقش مهم و ماندگاری در پایداری دموکراسی ایفاء می‌کند. همچنین آزادی مطبوعات یکی از شاخص‌های مهم توسعه است. از این رو ما خواهان تضمین و تعمیق آزادی مطبوعات هستیم.

۵. **تنوع بخشی رسانه‌ای:** رسانه‌ها شریان حیاتی هر جامعه‌ای است. تکثر و تنوع رسانه‌ای بیانگر آزادی بیان و اندیشه است. از این رو ما خواهان سیاست تنوع بخشی رسانه‌ای در حوزه شبکه‌های خصوصی و غیردولتی در عرصه جامعه مدنی هستیم.

۶. **آزادی بیان، اندیشه و هنر:** ما سازمان‌های جامعه مدنی، خواهان تضمین آزادی بیان و اندیشه، حمایت از تولیدات هنری و رفع محدودیت‌ها در تمامی عرصه‌های اجتماعی به ویژه هنر که بخش جدایی ناپذیر از فرهنگ تاریخی ما ایرانیان است، هستیم. عرصه‌ای که با برخی برخوردهای سلیقه‌ای در تهیه، توزیع و پخش آن به سمت فعالیت‌های زیرزمینی رانده شده است.

۷. **اصلاح و بازنگری کلیه قوانین و مقررات ناظر بر سازمان‌های جامعه مدنی:** در شرایط کنونی، نبود قوانین جامع، تراکم قوانین و مقررات ناظر، خلأ قانونی در برخی از عرصه‌ها و... منجر به توسعه نیافتگی و عقب نگه‌داشته شدن این سرمایه‌ی عظیم اجتماعی و مدنی شده است.

آزادی انجمن‌ها و حمایت از حق تشکیل، سازماندهی و مذاکره دسته‌جمعی، رعایت حداقل سن کار، ممنوعیت کار کودک، و اقدام فوری برای محو بدترین اشکال آن و اجرای دیگر کنوانسیون‌های حقوق بنیادین کار هستیم.

۱۴. **بازنگری متون آموزشی:** اصلاح و بازنگری متون آموزشی رسمی بر اساس رویکرد حقوق شهروندی، ترویج شبکه‌های همکاری، فرهنگ داوطلبانه، و فرهنگ مدنی، یکی دیگر از مطالبات بنیادین سازمان‌های جامعه مدنی است.

۱۵. **شیوه اداره مطلوب:** مشارکت، حاکمیت قانون، شفافیت و پاسخگویی، مسئولیت‌پذیری، برابری و عدالت، فراگیری و شمولیت از شاخصه‌های مهم شیوه اداری مطلوب است. در شرایط کنونی شیوه اداری جامعه و به کارگیری منابع، یکی از چالش‌های مهم جامعه ایرانی است. از این رو ما خواهان گذار از شیوه اداری نامطلوب به شیوه اداری مطلوب و ارتقاء شاخص‌های آن در به کارگیری منابع اداری امور کشور هستیم.

۱۶. **گفتگوی اجتماعی:** سه‌جانبه‌گرایی در عرصه روابط و مناسبات کار و گفتگوی اجتماعی راه برون رفت از بحران‌های فراوری جامعه ایرانی است. از این رو ما خواهان ایجاد سازوکاری برای گفتگوی اجتماعی میان دولت، بخش خصوصی و جامعه مدنی و سه‌جانبه‌گرایی در عرصه کار هستیم.

۱۷. **نظارت سازمان‌های جامعه مدنی:** تشکلهای و سازمان‌های جامعه مدنی در هر جامعه به مثابه دیده‌بان گروه‌های اجتماعی به ویژه گروه‌های به حاشیه رانده شده و حاشیه نشین عمل می‌کنند. آراء، خواسته‌ها و مطالبات مردم را در سطوح مختلف جامعه منعکس می‌کنند. از این رو ما خواهان آن هستیم حق نظارت سازمان‌های جامعه مدنی در اداره امور کشور به رسمیت شناخته شود و موانع موجود در آزادی بیان آن مطالبات از سوی دولت برطرف شود.

۱۸. **ارتباطات اجتماعی:** جامعه مدنی ایران نمی‌تواند در انزوا و بدون ارتباط با دنیای خارج و در محیط گلخانه‌ای رشد و گسترش یابد. از این رو ما خواهان آن هستیم که دولت موانع موجود را در زمینه مبادله، گفتگو و انتقال تجربیات بین فعالان و سازمان‌های جامعه مدنی ایران با جامعه مدنی جهانی برطرف نموده و زمینه مناسب *ادامه در صفحه ۵*

بیانیه مطالبات سازمان‌های جامعه مدنی ایران

متنی که در ادامه تقدیم می‌شود «بیانیه مطالبات» «شورای سازمان‌های جامعه مدنی ایران» است که در یک تلاش دسته‌جمعی و با حضور نمایندگان از تعداد قابل توجهی از سازمان‌های جامعه مدنی ایران تدوین شده است و شامگاه روز سه‌شنبه ۵ خرداد ماه ۱۳۸۸ در نشستی که در سالن اجتماعات انجمن شرکت‌های ساختمانی برگزار شد، در اختیار نامزدهای دهمین دوره انتخابات ریاست جمهوری قرار گرفت.

گفتنی است که در یک اقدام در خور تحسین، نامزدهای ریاست جمهوری با نمایندگان آنان (البته به جز دکتر محمود احمدی‌نژاد ریاست محترم جمهور) در این مراسم حضور یافتند و با امضاء توماری نسبت به مطالبات مطرح شده در بیانیه - که مطالبات معقوله هم هست - متعهد شدند

در آخرین صفحه‌ی این شماری «پیام کارفرمایان» گزارش تصویری این مراسم تقدیم شده است. یانیه عیناً نقل می‌شود:

مقدمه:

جامعه مدنی به مثابه یک نیروی اجتماعی مهم‌ترین عامل توسعه و دموکراسی پایدار است. در چند دهه اخیر به دلیل دگرگونی‌ها و تحولات عمیق اجتماعی در اقصی نقاط جهان و تغییر پارادایم، از جامعه مدنی به مثابه بزرگترین پروژه هزاره سوم سخن گفته می‌شود. در یک صد سال گذشته برای رهایی از توسعه نیافتگی و استقرار دموکراسی در جامعه ایرانی، جامعه مدنی دل‌مشغول اندیشه‌سوز و اندیشه‌ساز روشنفکران و فعالان مدنی بوده است. بسیاری از کشاکش‌های نظری و پیکارهای سیاسی و اجتماعی تند و تیز این دوران از «انقلاب مشروطه» تا «نهضت ملی نفت»، از «تجدد پهلوی» تا «انقلاب اسلامی» و... همه جزئی از تلاش در جهت تأسیس، تحکیم و دگرگون کردن و یا حتی تعطیل جامعه مدنی بوده‌اند. فقدان جامعه مدنی قوی عامل اصلی ناپایداری، توسعه نیافتگی و عدم استقرار دموکراسی پایدار

ما تشکلهای و سازمان‌های جامعه مدنی خواهان آن هستیم:

۱. **آزادی انجمن‌ها:** آزادی انجمن‌ها یکی از شاخص‌های مهم دموکراسی پایدار است و زندگی انجمنی یکی از کانون‌های مهم تمرین دموکراسی است. از این رو ما خواهان تضمین آزادی حق تأسیس و فعالیت سازمان‌های جامعه مدنی بر اساس اصل ۲۶ قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران، میثاق‌های حقوق مدنی-سیاسی، حقوق اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی، کنوانسیون‌ها و مقاله‌نامه‌های ۸۷ و ۹۸ سازمان بین‌المللی کار هستیم.

۲. **جامعه مدنی به مثابه یک نیروی اجتماعی:** در دنیای کنونی جامعه مدنی یکی از ارکان مهم توسعه پایدار و یکی از بازیگران اصلی جغرافیای جدید قدرت است. از این رو ما خواهان آن هستیم که به جامعه مدنی به مثابه یک نیروی اجتماعی مؤثر و کارآ در امر توسعه و اداره امور، نه به مثابه یک ابزار تکنیکی نگریسته شود. ما معتقدیم سازمان‌های جامعه مدنی بنا به مسئولیت مشترک اجتماعی خود می‌باید در تدوین، اجراء، پایش و ارزیابی‌های کلیه سیاست‌ها، برنامه‌ها و در تمام عرصه‌ها و سطوح جامعه مشارکت کنند.

۳. **استقلال:** استقلال یکی از عناصر مهم پایداری سازمان‌های جامعه مدنی است. ما خواهان آن هستیم که دولت بر اساس اصل ۲۶ قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران، میثاق‌های حقوق مدنی-سیاسی، حقوق اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی، کنوانسیون‌ها و مقاله‌نامه‌های ۸۷ و ۹۸ سازمان بین‌المللی کار از اقدام‌هایی مانند تشکلهای و سازمان‌های جامعه مدنی وابسته، سیاست جایگزینی و مداخله در امور داخلی آن‌ها که مغایر با اصل آزادی انجمن‌ها است، پرهیز نماید.

۴. **تضمین آزادی مطبوعات:** از مطبوعات به مثابه رکن چهارم دموکراسی سخن گفته

ما تشکلهای و سازمان‌های جامعه مدنی خواهان آن هستیم:

۱. **آزادی انجمن‌ها:** آزادی انجمن‌ها یکی از شاخص‌های مهم دموکراسی پایدار است و زندگی انجمنی یکی از کانون‌های مهم تمرین دموکراسی است. از این رو ما خواهان تضمین آزادی حق تأسیس و فعالیت سازمان‌های جامعه مدنی بر اساس اصل ۲۶ قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران، میثاق‌های حقوق مدنی-سیاسی، حقوق اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی، کنوانسیون‌ها و مقاله‌نامه‌های ۸۷ و ۹۸ سازمان بین‌المللی کار هستیم.

۲. **جامعه مدنی به مثابه یک نیروی اجتماعی:** در دنیای کنونی جامعه مدنی یکی از ارکان مهم توسعه پایدار و یکی از بازیگران اصلی جغرافیای جدید قدرت است. از این رو ما خواهان آن هستیم که به جامعه مدنی به مثابه یک نیروی اجتماعی مؤثر و کارآ در امر توسعه و اداره امور، نه به مثابه یک ابزار تکنیکی نگریسته شود. ما معتقدیم سازمان‌های جامعه مدنی بنا به مسئولیت مشترک اجتماعی خود می‌باید در تدوین، اجراء، پایش و ارزیابی‌های کلیه سیاست‌ها، برنامه‌ها و در تمام عرصه‌ها و سطوح جامعه مشارکت کنند.

۳. **استقلال:** استقلال یکی از عناصر مهم پایداری سازمان‌های جامعه مدنی است. ما خواهان آن هستیم که دولت بر اساس اصل ۲۶ قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران، میثاق‌های حقوق مدنی-سیاسی، حقوق اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی، کنوانسیون‌ها و مقاله‌نامه‌های ۸۷ و ۹۸ سازمان بین‌المللی کار از اقدام‌هایی مانند تشکلهای و سازمان‌های جامعه مدنی وابسته، سیاست جایگزینی و مداخله در امور داخلی آن‌ها که مغایر با اصل آزادی انجمن‌ها است، پرهیز نماید.

۴. **تضمین آزادی مطبوعات:** از مطبوعات به مثابه رکن چهارم دموکراسی سخن گفته

اما اکنون جامعه مدنی ایران در آستانه انتخابات دوره دهم ریاست جمهوری، در یک لحظه تاریخی سرنوشت ساز برای نیل به دموکراسی پایدار قرار گرفته است. ما جمعی از تشکلهای و سازمان‌های جامعه مدنی با درک موقعیت، مسئولیت و برای ایفاء نقش تاریخی خود در نیل به توسعه و دموکراسی پایدار و به منظور گذار موفقیت آمیز از یک جامعه مدنی ضعیف و نحیف به جامعه مدنی قوی، پویا، شاداب، دموکراتیک و توسعه‌گرا اقدام به شکل‌دهی به ائتلاف فراگیر نموده تا منعکس کننده آرای و صداهای جامعه مدنی ایران باشیم. از این رو ما

عضو شورای حکام آی.ال.او به نامزدهای ریاست جمهوری: توسعه کشور در گرو تحقق کارشایسته است



مهندس محمد عطاردیان نخستین کارفرمای ایرانی عضو شورای حکام سازمان بین‌المللی کار (آی.ال.او) که از سوی این سازمان به نود و هشتمین کنفرانس بین‌المللی کار دعوت شده است، و قانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی ایران را در این کنفرانس نمایندگی خواهد کرد، در سخنان کوتاه خود در نشست «شورای سازمان‌های جامعه مدنی ایران» با نامزدهای دهمین دوره انتخابات ریاست جمهوری خاطر نشان ساخت می‌توان تمام مطالبات «شورای سازمان‌های جامعه مدنی ایران» را که به صورت توماری برای امضاء نامزدهای محترم ریاست جمهوری یا نمایندگان آنان آماده شده است، در یک مفهوم خلاصه کرد و آن مفهوم چیزی جز «کارشایسته» نیست.

گفتنی است که خوان سومایا دبیرکل آی.ال.او برای نخستین بار در گزارش خود به کنفرانس بین‌المللی کار در سال ۱۹۹۹ مفهوم «کارشایسته» را به کار برد که فلسفه وجودی سازمان بین‌المللی کار را به مختصرترین شکل ممکن بیان می‌کند. مهندس عطاردیان به اشاره به همایش‌های ملی کار خاطر نشان ساخت که مفهوم «کارشایسته» برای نخستین بار در ماده‌ی ۱۳

مهندس عطاردیان پس از اشاره به جنبه‌های بسیار مهم این ماده‌ی قانونی خاطر نشان ساخت که دولت مکلف شده بود در سال اول اجرای برنامه‌ی چهارم توسعه «برنامه ملی توسعه کارشایسته» را تدوین و به اجرا بگذارد، اما تا کنون کوچک‌ترین اقدامی در این زمینه صورت نگرفته است.

مهندس عطاردیان در بخش پایانی سخنان خود از نامزد پیروز دهمین دوره انتخابات ریاست جمهوری درخواست کرد که تحقق برنامه‌ی ملی کارشایسته را تضمین کند، چرا که توسعه‌ی پایدار کشور در گرو تحقق «کارشایسته» خواهد بود.

گفتنی است به رغم عضویت وی در شورای حکام آی.ال.او، برخی از مسئولان وزارت کار و امور اجتماعی از معرفی این شخصیت ملی و بین‌المللی به عنوان نماینده کارفرمایان ایران در کنفرانس خودداری کردند!

ماده ۱۰۱ قانون برنامه چهارم توسعه

دولت موظف است برنامه ملی توسعه «کارشایسته» را به عنوان گفتمان جدید عرصه کار و توسعه، بر اساس راهبرد «سه‌جانبه‌گرایی» که متضمن عزت نفس، برابری فرصت‌ها، آزادی و امنیت نیروی کار، همراه با صیانت لازم باشد و مشتمل بر محورهای ذیل تهیه و تا پایان سال اول برنامه چهارم توسعه اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی جمهوری اسلامی ایران تقدیم مجلس شورای اسلامی بنماید.

الف: حقوق بنیادین کار (آزادی انجمن‌ها و حمایت از حق تشکیل‌های مدنی روابط کار، حق سازماندهی و مذاکره دسته‌جمعی، تساوی مزدها برای زن و مرد در مقابل کار هم‌ارزش، منع تبعیض در اشتغال و حرفه، رعایت حداقل سن کار، ممنوعیت کار کودک، رعایت حداقل مزد متناسب با حداقل معیشت).

ب: گفتگوی اجتماعی دولت و شرکای اجتماعی (نهادهای مدنی روابط کار) ارتقای سرمایه انسانی و اجتماعی، ارتقای روابط صنعتی و روابط کار، نقش شرکای اجتماعی، مذاکرات و چانه‌زنی جمعی، انعقاد پیمانهای دسته‌جمعی، تشکیل شورای سه جانبه مشاوره ملی، گسترش مکانیزمهای سه جانبه در روابط کار، اصلاحات ساختاری، ترویج گفتگوی اجتماعی و تقویت تشکلهای مدنی روابط کار.

ج: گسترش حمایت‌های اجتماعی (تأمین اجتماعی، بیمه بیکاری، ایجاد، توسعه و تقویت ساز و کارهای جبرانی، حمایت‌های اجتماعی از شاغلین بازار کار غیر رسمی، توانبخشی معلولین و برابری فرصتها برای زنان و مردان و توانمندسازی زنان از طریق دستیابی به فرصتهای شغلی مناسب).

د: حق پی‌گیری حقوق صنفی و مدنی کارگری.

هـ: اصلاح و بازنگری قوانین و مقررات تأمین اجتماعی و روابط کار (تغییر در قوانین تأمین اجتماعی و روابط کار بر اساس ساز و کار سه‌جانبه (دولت، کارگر و کارفرما))، به منظور تعامل و انعطاف بیشتر در بازار کار.

و: اشتغال مولد (ظرفیت‌سازی برای اشتغال در واحدهای کوچک و متوسط، آموزشهای هدف‌دار و معطوف به اشتغال، برنامه‌ریزی آموزشی با جهت‌گیری اشتغال، آموزشهای کارآفرینی، جمع‌آوری و تجزیه و تحلیل اطلاعات بازار کار، ارتباط و همبستگی کامل آموزش و اشتغال، رفع موانع بیکاری ساختاری، توسعه آموزشهای مهارتی فنی و حرفه‌ای معطوف به نیاز بازار کار).

ز: اصلاح قوانین و مقررات در جهت انطباق قوانین و مقررات ملی با استانداردها و مقاله‌نامه‌های بین‌المللی، کنسولی، تحولات جهانی کار و امحاء تبعیض در همه عرصه‌های اجتماعی به ویژه در عرصه روابط کار و اشتغال.

ح: اتخاذ تدابیر لازم برای اعزام نیروی کار به خارج از کشور. ■

ادامه از صفحه ۴ برای گسترش و تعمیق روابط فراهم آورد.

۱۹. ظرفیت‌سازی و توانمندسازی شهروندان و انجمن‌ها: شهروندان مسئول و متعهد و پویایی و شادابی زندگی انجمنی از نشانه‌های مهم توسعه‌یافتگی در هر جامعه‌ای است. بدون وجود شهروندانی مسئول و متعهد نمی‌توان از جامعه مدنی سخن گفت. از این رو ما خواهان آن هستیم که موضوع ظرفیت‌سازی و توانمندسازی شهروندان و انجمن‌ها، ایجاد فضاهای مدنی، ظرفیت‌سازی و توان ساری محیط سیاسی، اجتماعی، فرهنگی و حقوقی به مثابه مهم‌ترین وظیفه‌ی دولت در دستور کار مجریان قرار بگیرد. همچنین به تشکلهای سازمان‌های جامعه مدنی به مثابه عناصر تحکیم‌کننده‌ی منافع ملی و امنیت ملی نگریسته شود.

۲۰. شبکه‌های اجتماعی: پویایی و شادابی شبکه‌های اجتماعی و وجود روابط و مناسبات مبتنی بر اعتماد بین احاد جامعه نشانگر میزان سرمایه اجتماعی است. بین سرمایه اجتماعی و توسعه‌یافتگی و دموکراسی پایدار پیوندی عمیق وجود دارد. از این رو ما خواهان آن هستیم که دولت از سیاست تخریب و عقیم‌سازی شبکه‌های اجتماعی پرهیز کرده و به ایجاد بستر مناسب برای رشد و شکوفایی آنان به منظور انباشت سرمایه‌ی اجتماعی اقدام کند.

۲۱. جامعه اطلاعاتی: در سال‌های اخیر، انقلاب در فناوری‌های ارتباطی، منجر به ایجاد جامعه اطلاعاتی شده است. جامعه اطلاعاتی با شتاب فزاینده‌ای در حال پیشرفت است. ما برای جلوگیری از تبدیل شکاف دیجیتالی موجود به دره دیجیتالی خواهان سرمایه‌گذاری و توجه جدی دولت و بخش خصوصی به عرصه تکنولوژی‌های اطلاعاتی، همچنین تضمین حقوق و آزادی‌های مدنی شهروندان و انجمن‌ها در عرصه مجازی هستیم.

۲۲. حق دسترسی و گردش آزاد اطلاعات: تضمین حق دسترسی و گردش آزاد اطلاعات در میان شهروندان و انجمن‌ها یکی از وظایف مهم دولت است. دولت جمهوری اسلامی ایران یکی از امضاء کنندگان بیانیه اصول و برنامه عمل اجلاس جهانی جامعه اطلاعاتی ژنو در سال ۲۰۰۳ و تونس در سال ۲۰۰۵ است. از این رو ما خواهان تضمین حق دسترسی و گردش آزاد اطلاعات در میان شهروندان و انجمن‌ها و برداشتن موانع فیلترینگ گسترده در عرصه اطلاع‌رسانی هستیم.

۲۳. مسئولیت‌پذیری اجتماعی: قانونمند نمودن سرمایه‌گذاری اجتماعی و تشویق بخش خصوصی به انجام مسئولیت اجتماعی یکی از وظایف مهم دولت است. از این رو ما خواهان تدوین قوانین و مقررات لازم برای انجام سرمایه‌گذاری و مسئولیت‌پذیری اجتماعی شرکت‌های در جامعه هستیم. همچنین معتقدیم دولت می‌باید برای ترویج و گسترش فرهنگ مدنی و اقدام‌های داوطلبانه از طریق سیاست‌گذاری و تدوین برنامه‌ها اقدامات لازم را انجام دهد.

۲۴. حرفه و حرفه‌گرایی: انجمن‌های حرفه‌ای و حرفه‌گرایی یکی از ارکان مهم جامعه مدنی است. ما خواهان آن هستیم که دولت

به استقلال انجمن‌های حرفه‌گرایی احترام بگذارد و از مداخله در امور آنها به ویژه در تدوین و استقرار معیارها و استانداردهای اخلاقی و رفتار حرفه‌ای که از پایه‌های اساسی حرفه‌گرایی است، بپرهیزد.

۲۵. میراث فرهنگی: میراث فرهنگی یکی از عناصر بسیار مهم هویت و خودشناسی افراد یک جامعه است که نسل کنونی را به گذشته تاریخی‌اش پیوند می‌دهد. از این رو ما خواهان حفاظت از میراث گرانقدر فرهنگی ایرانیان هستیم.

۲۶. مالکیت فکری - معنوی: مالکیت فکری معنوی برای تشویق نوآوری و خلاقیت در هر جامعه‌ای امری ضروری است. از این رو ما خواهان احترام و حفاظت از مالکیت فکری و معنوی در کلیه عرصه‌ها به ویژه هنر و نشر هستیم.

۲۷. فرهنگ، زبان و قومیت: تنوع فرهنگی، زبانی و قومیتی میراث مشترک بشر است. ما خواهان احترام به هویت‌های فرهنگی، تنوع زبانی و قومی بر اساس اصول ۱۵ و ۱۹ قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران هستیم.

۲۸. پاسخگویی به مطالبات صنفی: با توجه به رشد فزاینده‌ی مطالبات صنفی گروه‌ها و نیروهای اجتماعی، ما خواهان پاسخگویی به مطالبات صنفی به ویژه دانشجویان، معلمان، کارگران، کشاورزان، پرستاران، صنعتگران، کارآفرینان، وکلا، پزشکان، روانه‌نگاران... هستیم.

۲۹. سلامت: انسان سالم محور توسعه پایدار است. پاسداشت سرمایه‌های انسانی در گرو تأمین کامل بهداشت روانی و سلامت جسمی و اجتماعی احاد جامعه است. لذا ما خواهان بهبود استانداردها و شاخص‌های سلامت برای نسل کنونی و آتی هستیم.

۳۰. محیط زیست: حفظ محیط زیست یکی از ارکان توسعه پایدار است. برای تداوم حیات زیستی و تحول سالم آن به نسل‌های آینده باید از محیط زیست حفاظت کنیم. دولت باید در تمامی برنامه‌ها و سیاست‌ها، ارزیابی‌های زیست‌محیطی را در جهت توسعه پایدار در دستور کار خود قرار دهد.

۳۱. آزادسازی اقتصادی و خصوصی سازی: لازمه جامعه مدنی پویا وجود بخش خصوصی قوی است. ما خواهان خصوصی‌سازی واقعی نهادهای و بنگاه‌هایی اقتصادی بر اساس سیاست‌های اجرایی اصل ۴۴ قانون اساسی، کاهش تصدی‌گری دولت، بازنگری کلیه سیاست‌ها و برنامه‌های اقتصادی و واگذاری امور اقتصادی به مردم، توسعه کارآفرینی و نیل به اهداف بلند کشور، اصلاح و بازبینی واگذاری‌های انجام شده به نهادهای سازمان‌های غیرخصوصی که سبب ایجاد مالکیت مجهول و غیرپاسخگو شده است، هستیم.

۳۲. تقویت تولید ملی: ما خواهان فرهنگ‌سازی، ترویج و تبلیغ استفاده از تولیدات و فراوردهای ملی و اصلاح فضای کسب و کار برای رشد و توسعه تولید ملی بر اساس مزیت‌های نسبی و افزایش اشتغال و رعایت حقوق مصرف‌کنندگان در راستای تحقق سند چشم‌انداز بیست ساله هستیم. ■

فعالیت‌های فرهنگی آموزشی کانون عالی کارفرمایی در یک نگاه

در طول اردیبهشت ماه ۱۳۸۸ علاوه بر موفقیت کانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی ایران در ایفاء سهم خود در سازماندهی به «شورای سازمان‌های جامعه مدنی ایران» - که در تاریخ فعالیت این سازمان‌ها یک نقطه عطف محسوب می‌شود- فعالیت‌های فرهنگی آموزشی این کانون عالی نیز در همین مدت در خور تأمل است. در همین ماه، سی و شش مقاله نیز به فارسی در «شبکه اطلاع‌رسانی کارفرمایان ایران» (شاکا) منتشر شد که هر کدام نکته‌ی جدیدی را مطرح کرده‌اند.

یکی از موضوع‌های اصلی مقالاتی که در ماه اردیبهشت در شاکا منتشر شد، بررسی روش‌های قانونی مشارکت اعضا، تشکیل‌های صنفی کشورهای پیشرفته‌ی صنعتی در انتخابات سیاسی بود. موضوع مهم دیگر نیز، بررسی روش‌های اتاق‌های بازرگانی و تشکیل‌های کارفرمایی در کشورهای توسعه‌یافته برای تدوین «سیاست ملی کسب‌وکار» بوده است. «عرف پارلمانی» نیز از جمله مسائلی است که «شاکا» از ترویج آن در میان انجمن‌های ایرانی دست برنخواهد داشت. پوشش خبری سازمان‌های بین‌المللی نیز یکی از کارهای همیشگی شاکا خواهد بود.

در ادامه، فقط مقدمه‌ی چند مقاله‌ی منتشر شده در «شاکا» طی اردیبهشت ماه ۸۸ (با کمی تغییر البته) و با این هدف نقل می‌شود تا گوشه‌ای از فعالیت‌های فرهنگی کانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی ایران را نیز در معرض آگاهی همکاران قرار بگیرد... بدیهی است، در این مقدمه‌ها از خلاصه کردن مطالب مندرج در مقالات عمداً خود داری شده است تا افرادی که به طور جدی به موضوع علاقه دارند به اصل مقالات مراجعه کنند و برای درک عمیق‌تر مطالب چند دقیقه‌ای وقت بگذارند:

رای مردم را با خیال و سبب‌زمینی می‌توان خرید. پس چه بهتر که بساط این نمایش مسخره را جمع کرد و یک دیکتاتور اصلح را بر صالحان گماشت.

یکی از دستاوردهای جهانی‌گرایی این است که می‌توانید از پرت افتاده ترین روستای جهان- البته اگر اینترنت داشته باشد!- قوانین مربوط به انتخابات امپراتوری را واریس کنید تا دریابید دنیا آن قدرها هم که ادعا می‌شود بی در و پیکر نیست و هیچ شهروندی حق ندارد بیش از مبلغ کمی که قانون تعیین کرده است خرج نامزد محبوب خود کند. به علاوه، هیچ شرکت به ثبت رسیده‌ای -چه انتفاعی و چه غیرانتفاعی- حق ندارد یک سنت از اموال شرکت یا اتحادیه‌ی کارگری را خرج انتخابات کند.

در آستانه‌ی دهمین دوره‌ی انتخابات ریاست جمهوری، «شبکه اطلاع‌رسانی کارفرمایان ایران» (شاکا) خواهد کوشید بیشترین نقش را در بسیج کارفرمایان برای حمایت از نامزد کسب و کار برای ریاست جمهوری ایفاء کند...

در ادامه ترجمه‌ی یک بروشور «کمسیون انتخابات فدرال»- که مسؤول برگزاری انتخابات فدرال در ایالات متحد آمریکا است- تقدیم می‌شود. عنوان این بروشور «راهمندی شهروندان» است که در سال ۲۰۰۹ بازنگری شده است. توجه به مفاد آن برای ما جالب خواهد بود.

۱۱ اردیبهشت ۱۳۸۸

♦ **بیانیه‌ی دبیرکل سازمان جهانی تجارت به مناسبت انتخاب مجدد خود به دبیرکلی: تقویت دبلیو.تی.او به عنوان تشکیلات جهانی تجارت**

روز سه‌شنبه ۸ اردیبهشت ماه ۱۳۸۸ (۲۹ آوریل ۲۰۰۹) پاسکال لامی دبیرکل سازمان جهانی تجارت در نشست «شورای عمومی» این سازمان و به مناسبت انتخاب مجدد خود برای یک دوره‌ی چهار ساله‌ی دیگر سخنانی ایراد کرد که توجه به آن برای کارفرمایان ایرانی ضروری است. تصور اینکه بتوان به قدرت برتر منطقه تبدیل

را مدون ساخته‌اند؟ و آیا می‌توانند برای تحقق این خواسته‌ها نیروهای خود را بسیج کنند؟ و خلاصه اینکه آیا خواهند توانست امکانات خود را در حمایت از نامزدی به میدان آورند که نسبت به درخواست‌های ملی آنان تعهد خواهد پذیرفت؟

سومین کتاب از بسته‌ی آموزشی «تشکیل‌های کارفرمایی کارآمد» که از سوی سازمان بین‌المللی کار و سازمان بین‌المللی کارفرمایان تهیه و منتشر شده به موضوع «دفاع» پرداخته است. در بخش سوم این کتاب روش تدوین «سیاست ملی کسب و کار» مورد بررسی قرار گرفته است.

خاطر نشان می‌شود در چند روز آینده و براساس رهنمودهای همین کتاب، نسبت به تدوین پیش‌نویس سیاست ملی کسب و کار در میان تشکیل‌های کارفرمایی اقدام خواهد شد تا بتوان این نقشه‌ی کار را با نامزدهای ریاست جمهوری در میان گذاشت و نسبت به حمایت از یکی از آنان تصمیم گرفت. از همین رو از تمام تشکیل‌های کارفرمایی و به ویژه از رابطان خبری این تشکیل‌ها درخواست می‌شود نسخه‌ی کاغذی این نوشته را در اختیار اعضای هیأت مدیره‌ی تشکیل متبوع خود قرار دهند تا با روش استاندارد تدوین سیاست ملی کسب و کار آشنا شوند و به تدوین این سیاست طی هفته‌های پیش رو مدد برسانند. (برای مطالعه‌ی ترجمه‌ی متن این سند و اسناد مشابه در همین زمینه به «شاکا» مراجعه کنید).

۱۸ اردیبهشت ۱۳۸۸

♦ **روش‌های قانونی حمایت کارفرمایان از نامزد کسب‌وکار برای ریاست جمهوری**

شاید هنوز هم باشند کسانی که در توجیه عادلانه بودن دیکتاتوری پرتولاریا و نفی حکومت دموکراسی به نقش سرمایه‌ی ثروتمندان در پیروزی نامزدهای انتخاباتی استناد کنند. کسانی که در دنیا را با تجربه‌های محدود و جهان‌سومی خودشان قیاس می‌گیرند باور می‌کنند که همه جا

۲۹ اردیبهشت ۱۳۸۸

♦ **«کمیته‌ی کل» چیست و با «مجمع» و «کنوانسیون» چه فرقی دارد؟**

در پی پیشنهاد «گروه کارفرمایان» به «شورای حکام» سازمان بین‌المللی کار، دستور جلسه (آجندای) ی نود و هشتمین کنفرانس بین‌المللی کار که در خرداد ماه سال جاری در ژنو برگزار خواهد شد و مهندس محمد عطاردیان -عضو شورای حکام سازمان بین‌المللی کار- و هیأت همراه وی به نمایندگی از سوی تشکیل‌های کارفرمایی مستقل در آن شرکت می‌کند، تغییر کرد و قرار شد در چارچوب قواعد جاری این کنفرانس پیشنهاد تشکیل «کمیته‌ی کل» برای بررسی راهبردهای خروج از بحران در بازارهای کار مطرح شود. با اطمینان می‌توان پیش‌بینی کرد که این پیشنهاد به تصویب خواهد رسید و بسیاری از نشست‌های عمومی کنفرانس آتی در قالب «کمیته‌ی کل» برگزار خواهد شد. اما، کمیته‌ی کل چیست و با مجمع انجمن یا کنوانسیون اتحادیه‌ها و فدراسیون‌ها چه تفاوت‌هایی دارد؟ ماده ۵۲ از «نظام‌نامه انجمن» این مسائل را با دقت توضیح داده است.

خاطر نشان می‌شود، «نظام‌نامه انجمن» در واقع همان «قانون عام پارلمان» یا «قواعد بازی دموکراسی» است که در تمدن عقل‌گرای یونان باستان ریشه دارد و از طریق امپراتوری یونان به «لندن» منتقل شد که در آن زمان یکی از پادگان‌های شبکه‌ی امپراتوری روم در اروپا محسوب می‌شد. این قواعد در پارلمان انگلستان به صورت شفاهی و عرفی تکامل یافت اما در ایالات متحده آمریکا بود که مکتوب شد و در حال حاضر صدها کتاب این قواعد را ارایه می‌دهند و انجمن‌ها نیز یکی از آن‌ها را- که در اساس بسیار شبیه هم هستند- به عنوان «مرجع پارلمانی» خود انتخاب می‌کنند. آنچه را که ما به عنوان «اساسنامه» می‌شناسیم بخش بسیار کوچکی از «قانون عام» است که فقط ویژگی‌های یک انجمن خاص را از دیگر انجمن‌ها متمایز می‌سازد.

گفتنی است یکی از کامل‌ترین و معتبرترین «نظام‌نامه‌های انجمن» کتابی است که در سال ۱۸۷۶ از سوی فردی به نام مارتین هنری رابرت تدوین شد و ویرایش دهم آن که در سال ۲۰۰۰ منتشر شده است به عنوان مرجع پارلمانی بیشتر انجمن‌ها معرفی می‌شود. بخش‌های بسیار زیادی از این کتاب تا کنون به فارسی منتشر شده و در سایت «مؤسسه اخلاق پزشکی ایرانیان» (مایا) در دسترس است و پس از کسب اجازه از مولفان، نسبت به انتشار آن اقدام خواهد شد.

(برای مطالعه‌ی متن کامل مقاله به «شبکه اطلاع‌رسانی کارفرمایان ایران» مراجعه کنید).

۲۹ اردیبهشت ۱۳۸۸

♦ **رسا سازی صدای کسب و کار در دهمین دوره‌ی انتخابات ریاست جمهوری: تدوین «سیاست ملی کسب‌وکار»**

در آستانه‌ی برگزاری انتخابات دهمین دوره‌ی ریاست جمهوری این پرسش قابل طرح است که آیا کارفرمایان کشور خواسته‌های کسب‌وکار را تدوین کرده‌اند؟ و آیا قادر خواهند بود ضرورت درخواست‌های خود را برای افکار عمومی استدلال و تبیین کنند؟ و آیا راهکارهای مناسب برای طرح و دفاع از این خواسته‌ها

شد و در عین حال از خروارها موافقت‌نامه‌ی تجارت جهانی و منطقه‌ای بی‌خبر ماند، بیشتر حاکی از توهم همان فردی است که به ده رهاش نمی‌دادند سراغ کدخدای را می‌گرفت. بز گریب و از گله به دریم و طرفه اینکه به این دریه در می‌نازیم.

روشن است که کارفرمایان ایرانی با چه مسائل پیش‌پا افتاده‌ای دست و پنجه نرم می‌کنند. با این همه، گوش دادن به سخنرانی پاسکال لامی یادمان می‌اندازد که کجا باید باشیم و حالا کجا هستیم. شاید همین توجه سبب شود تا کمی از روزمرگی فاصله بگیریم و به افق‌های دور ببانیدیشیم. (ترجمه‌ی سخنان پاسکال لامی را در شاکا مطالعه فرمایید).



خوان سوماویا دبیرکل سازمان بین‌المللی کار در تهران

۳ اردیبهشت ۱۳۸۸؛

♦ **بیانیه‌ی آی.ال.او به مناسبت نودمین سال تأسیس: ۹۰ سال تلاش برای عدالت اجتماعی**

آی.ال.او یکی از آژانس‌های ملل متحد است که به ارتقاء فرصت‌های کسب کار شایسته و مولد برای زنان و مردان، در شرایط آزاد، برابر، ایمن و با کرامت انسانی اختصاص داده شده است. آی.ال.او، در طول ۹۰ سال تلاش، از درخواست هشت ساعت کار در روز تا درخواست کار شایسته، برای تأمین عدالت اجتماعی برای تمام کسانی که در دنیای کار فعالیت دارند، کوشیده است.

آی.ال.او از آغاز فعالیت‌هایش در پی بهبود زندگی تمام افراد بوده است. اساسنامه‌ی آی.ال.او اعلام می‌کند که «صلح جهانی و پایدار فقط می‌تواند بر مبنای عدالت اجتماعی مستقر شود». از آن زمان تا کنون، درخواست عدالت اجتماعی از طریق جایزه صلح نوبل، و اخیراً، «بیانیه‌ی عدالت اجتماعی برای جهانی‌گرایی منصفانه»، طنین‌انداز بوده است. در جریان جنگ و صلح، رکود و رونق اقتصادی، استعمارزدایی برای جهانی‌گرایی، آی.ال.او کوشیده است تا با مردم و برای مردم همان هدف را پی بگیرد.

ارزش‌های بنیادین آزادی، کرامت انسانی، عدالت اجتماعی، تأمین اجتماعی و برابری، عناصر اساسی توسعه‌ی اجتماعی و اقتصادی پایدار هستند. در بحران اقتصادی و شغلی جاری، این اصول بیشتر موضوعیت می‌یابند. امروز، آی.ال.او زنان و مردان را گرد هم می‌آورد تا برای شکل‌بخشی دوباره به جهان بر مبنای این اصول اساسی همکاری کنند. در نودمین سالگرد برای گرمایی داشت گذشته و آغاز دوران جدیدی به سوی زندگی بهتر برای همه به ما ملحق شوید. ■

کارفرمایان و تدوین «سیاست ملی کسب و کار»

♦ **بیانیهی رئیس کانون عالی کارفرمایی** هم‌اکنون که آقای حسین احمدی‌زاده رئیس هیأت مدیره کانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی ایران در بیانیهی خود مطرح کرده است، در آستانهی برگزاری دهمین دورهی انتخابات ریاست جمهوری، تعدادی از سازمان‌های جامعهی مدنی ایران گردهم آمدند تا مطالبات خود از نامزد ریاست جمهوری را مدون کنند. به موازات همین تلاش‌ها، تجربهی سایر سازمان‌های ملی و بین‌المللی کسب‌وکار نیز در این زمینه مورد بررسی قرار گرفت. با توجه به

از آنجا که تشکلهای کارفرمایی برای خدمت کردن به اعضا خود ایجاد شده‌اند، بسیار حیاتی است که شرکت‌ها و سازمان‌های عضو در شناسایی موضوع‌ها و تدوین اولویت‌ها نقش داشته باشند. دفاع موفق اغلب مستلزم ساختن ائتلاف‌هایی است که در مورد اجرای اقدام‌های جمعی هماهنگ توافق داشته باشند. برای تشکلهای کارفرمایی هیچ ائتلافی قدرتمندتر از فعالیت دفاعی هماهنگی نیست که از طرف کمپانی‌ها و سازمان‌های عضو انجام شود.

نتایج همین پژوهش‌های میدانی است که می‌توان نکات زیر را جمع‌بندی کرد:

۱. هرچند ایجاد ائتلاف برای تدوین مطالبات و دفاع از آن‌ها کاملاً ضروری است، اما هیچ ائتلافی قوی‌تر از فعالیت‌های دفاعی که اعضا یک تشکل انجام می‌دهند نخواهد بود.

۲. یک فعالیت دفاعی موفق مستلزم ایجاد ائتلاف‌هایی است که در مورد انجام اقدام‌های هماهنگ توافق داشته باشند.

۳. در مورد یک تشکل کارفرمایی، توافق سازی در مورد اقدام‌های دفاعی هماهنگ مستلزم ساختن «سیاست ملی کسب‌وکار» است.

۴. اولویت‌های سیاست ملی کسب‌وکار فقط از طریق پرسش از اعضا یک تشکل شناسایی و تدوین می‌شوند.

۵. روش‌های متنوعی برای کسب نظر اعضا یک تشکل وجود دارد که رایج‌ترین آن‌ها توزیع پرسش‌نامه است. اما، دشوارترین بخش کار، شناسایی نقاط قوت و نقاط ضعف کسب و کار ملی، و نیز تهدیدها و فرصت‌های کسب‌وکار ملی در سطح منطقه‌ای و جهانی است.

با توجه به نکات فوق، و نیز با توجه به بیانیهی رئیس هیأت مدیره کانون عالی کارفرمایی (صفحه اول) از تمام تشکلهای کارفرمایی عضو کانون انتظار می‌رود که به طور جدی در روند تدوین «سیاست ملی کسب و کار»، که به زودی آغاز خواهد شد، مشارکت کنند.

پیش از هر بحثی در مورد «سیاست ملی کسب و کار» ذکر این نکته ضروری است که براساس تحلیل آسیب‌شناختی از فعالیت‌های انجمنی در ایران، آموزش و ترویج پنج محور کلیدی در دستور کار «پیام کارفرمایان» قرار گرفته بود و این صفحه به معرفی منابع معتبر آموزشی در همین زمینه‌ها اختصاص داده شده بود. این محورها عبارت بودند از: حکمرانی در تشکلهای کارفرمایی، رویکرد استراتژیک به تشکلهای کارفرمایی، رساناسازی صدای کسب و کار، درآمدسازی در تشکلهای کارفرمایی و «عرف پارلمانی به عنوان سنگ بنای کار گروهی دموکراتیک».

خطر نشان می‌شود که در راستای تحقق هدف‌های آموزشی فوق بود که منابع و مراجع بسیار مفیدی از سازمان‌های کارفرمایی بین‌المللی شناسایی و نسبت به ترجمه و انتشار آن‌ها در «شبکه اطلاع‌رسانی پیام کارفرمایان» اقدام می‌شد و گزیده‌ای آن مطالب نیز در این صفحه به تشکلهای کارفرمایی ارایه می‌گردید تا برای کسب منابع اصلی به سایت شاکا مراجعه کنند.

به نظر می‌رسد که اکنون این سیاست نیاز به تغییر داشته باشد و لازم است از حجم مباحث نظری در خبرنامه کاسته شود و موضوع‌های فوری‌تر تشکلهای کارفرمایی بیشتر مورد توجه قرار بگیرد. به همین دلیل، از ارایه‌ی اسناد تئوریک آموزشی در این صفحه صرف‌نظر شد و به جای آن موضوع دیگری مورد بررسی قرار می‌گیرد که در ادامه مطالعه می‌کنید:

و «سیاست ملی کسب‌وکار» مبنای اصلی تدوین سیاست‌های دفاعی یک تشکل کارفرمایی معرفی شده است:

«از آنجا که تشکلهای کارفرمایی برای خدمت کردن به اعضا خود ایجاد شده‌اند، بسیار حیاتی است که شرکت‌ها و سازمان‌های عضو در شناسایی موضوع‌ها و تدوین اولویت‌ها نقش داشته باشند. دفاع موفق اغلب مستلزم ساختن ائتلاف‌هایی است که در مورد اجرای اقدام‌های جمعی هماهنگ توافق داشته باشند.

برای تشکلهای کارفرمایی هیچ ائتلافی قدرتمندتر از فعالیت دفاعی هماهنگی نیست که از طرف کمپانی‌ها و سازمان‌های عضو انجام شود. به همین دلیل لازم است اعضا تشکلهای در شناسایی موضوع‌ها و تدوین اولویت‌ها دخالت داده شوند.»

در ادامه‌ی همین بخش از سند آمده است: «تنها راه برای شناسایی موضوع‌های مورد علاقه‌ی اعضا این است که از خودشان پرسیده شود.»

♦ پرسش‌نامه‌ی نظرسنجی

یکی از رایج‌ترین روش‌های نظرسنجی از اعضا در مورد مسائل مورد علاقه‌ی آنان تدوین و توزیع پرسش‌نامه در میان آنان است. اما واقعه چه مسائلی از اعضا باید پرسیده شود؟

به پیوست کتاب «رساناسازی صدای کسب و کار» سندی با عنوان «ساختن اجندای ملی کسب و کار ۲۰۰۳ تا ۲۰۰۴» به چاپ رسیده است که از سوی اتاق بازرگانی ایالات متحد آمریکا تدوین و در میان اعضا اتاق توزیع شده و «اجندای ملی کسب‌وکار» این اتاق بر مبنای همین پرسش‌نامه‌ها ساخته شده است.

همین جا لازم است خاطر نشان شود که متن این پرسش‌نامه، و نیز متن «اولویت‌های سیاسی اتاق بازرگانی ایالات متحد» - که سندی نسبتاً طولانی و جامع است، به فارسی ترجمه و از طریق «شبکه اطلاع‌رسانی کارفرمایان ایران» در اختیار رابطان خبری قرار گرفته است تا به مسئولان تشکلهای کارفرمایی ارایه دهند. آیا این اسناد می‌توانند در تدوین «سیاست ملی کسب و کار» به تشکلهای کارفرمایی مدد برسانند؟

به این داروها محروم نشود. آیا با توجه به این معنا از «سیاست ملی دارو» می‌توان از «سیاست ملی کسب‌وکار» صحبت کرد؟

اگر بشود برای «اجندا» معال مناسب‌تری ارایه داد، در آن صورت می‌شد گفت که «سیاست ملی کسب‌وکار» مناسب‌تر است یا نه؟ اما در حالیکه «دستورکار» یا «دستورجلسه» معادل مناسبی برای اجندا نیستند، «سیاست» مناسب‌تر به نظر می‌رسد. اما به یک شرط.

«سیاست» عرصه‌ی بروز تضاد منافع و در نتیجه عرصه‌ی فعالیت احزاب است. به همین دلیل یک حزب با افزایش مالیات‌ها مخالف است اما حزب دیگر با تمام قدرت از افزایش مالیات‌ها دفاع می‌کند. به این معنا، آیا «کسب‌وکار» می‌تواند عرصه «سیاست» شود؟ پاسخ مثبت نیست. چرا؟ فرض بر این است که اهل کسب‌وکار در مجموع در مورد برخی از اصول و برنامه‌های کلی توافق دارند، اما ممکن است طبقات دیگر اجتماعی، مانند کارمندان و کارگران با آن برنامه‌ها و اصول موافق نباشند. بنا بر این، تدوین «سیاست ملی کسب‌وکار» یک امر سیاسی و برآیند توازن قوا در میان گروه‌های اجتماعی مختلف است، اما «اجندای ملی کسب‌وکار» را کسب و کار ملی کشور تعیین می‌کند و نه دولت.

با توجه به اینکه بخش اعظم امکانات کسب‌وکار در اختیار دولت است، و «سیاست» هم عرصه‌ی دولت، بهتر است به جای «سیاست ملی کسب‌وکار» از معادل دیگری استفاده کنیم که نشان بدهد این برنامه یا اجندا به «کسب‌وکار» ملی تعلق دارد و نه به سیاست این یا آن دولت خاص.

♦ از روی دست دیگران

همانطور که در آغاز این نوشته گفته شد، کتاب «رساناسازی صدای کسب‌وکار» که سومین کتاب راهنما از بسته‌ی آموزشی سازمان بین‌المللی کار و سازمان بین‌المللی کارفرمایان برای کارآمدسازی تشکلهای کارفرمایی است، به موضوع «دفاع» از منافع اعضا تشکلهای کارفرمایی اختصاص داده شده است. در این کتاب راهنما، انواع روش‌ها، سیاست‌ها و ابزارهای دفاع از منافع اعضا مورد بررسی قرار گرفته است

♦ «اجندای ملی کسب‌وکار» چیست؟

در ابتداء بخش سوم کتاب «رساناسازی صدای کسب‌وکار» (از مجموعه‌ی آموزشی: تشکلهای کارفرمایی کارآمد) در توضیح مفهوم «سیاست ملی کسب‌وکار» آمده است: «اگر قرار باشد سازمان‌های کارفرمایی در تلاش‌های دفاعی خود اثربخش باشند، باید درک روشنی از هدف‌هایی که در پی آن‌ها هستند داشته باشند. هدف‌های سیاست‌های عمومی دفاعی به روش‌های گوناگونی بیان شده‌اند، اما تشکلهای کارفرمایی، بیشتر و بیشتر، از آن‌ها با عنوان «اجندای کسب‌وکار» یا «اجندای ملی کسب‌وکار» نام می‌برند.»

مفهوم «اجندا» در ادبیات فارسی انجمنی، به «دستورجلسه» ترجمه شده است که معادل دقیقی نیست. در ادبیات بین‌المللی انجمنی، آنچه را که ما به سادگی «دستورجلسه» می‌شناسیم، انواع و اقسام دارد که هر کدام دارای قواعد و مقررات ویژه‌ای هستند. درست شبیه واژه‌ی «شیر» که هم خوردنی است، هم می‌خورد و هم باز و بسته می‌شود!

«دستور» به یک معنا - از جمله در زبان عربی معاصر - به معنای «اساسنامه» است. در عین حال به عنوان «قانون اساسی» هم به کار می‌رود. با این حال، وقتی رئیس یک مجمع مطلبی را «خارج از دستور» اعلام می‌کند مشخص نمی‌شود که آیا آن موضوع از «قواعد عام» یا «نظام‌نامه‌ی انجمن» خارج است، یا از «اجندای آن مجمع، یا از برنامه‌ی آن روز مجمع خارج تلقی می‌شود؟ (با هر کدام از این تخلف‌ها باید به شکل متفاوتی برخورد کرد). می‌بینید، در حالیکه «دستور جلسه» مانند کلمه‌ی «شیر» یک مشترک لفظی است، دست کم سه معنای کاملاً متفاوت دارد که به آن‌ها کم‌توجهی می‌شود.

با این توضیح‌های اجمالی، که شاید برای انجمن‌سازان پروفشنال جالب باشد، می‌توان دریافت که «اجندای ملی کسب‌وکار» را نمی‌توان به «دستورکار» یا «دستورجلسه» یا «نظام‌نامه‌ی کسب‌وکار» ترجمه کرد. چرا که مفهوم «اجندا» برای ما که تجربه‌ی کارهای پیچیده‌ی انجمنی را نداریم، شناخته شده نیست.

♦ «سیاست ملی کسب‌وکار»؟

با توجه به این توضیح‌ها، به جای «نشال بیزینس اجندا»، عبارت «سیاست ملی کسب‌وکار» پیشنهاد می‌شود که البته یک اشکال بسیار مهم دارد که باید مورد توجه قرار بگیرد.

در همین زمینه، سازمان جهانی بهداشت به تمام کشورهای عضو خود توصیه می‌کند که «سیاست ملی دارو» یا «نشال دراگ پالیسی» خود را تدوین کنند.

از آنجا که دولت‌های مدرن مسؤول تأمین داروی مورد نیاز مردم شناخته می‌شوند (و نه لزوماً مجری این سیاست)، «سیاست ملی دارو»، در واقع یک برنامه‌ی استراتژیک برای تضمین دسترسی تمام شهروندان به مجموعه‌ی کامل و اقتصادی و به صرفه‌ی «داروهای اساسی» است. البته فهرست داروهای اساسی از سوی کمیته‌های کارشناسی با توجه به بیش از حدود ۱۰۰ معیار شناسایی و تعریف می‌شوند و دولت ملزم است سیاست‌هایی را تدوین و اجرای آن‌ها را تضمین کند که هیچ فردی به رغم نداشتن پول از دسترسی

در یک اقدام درخور تحسین آقای دکتر محسن رضایی نامزد محترم ریاست جمهوری و آقای غلامحسین کرباسچی دبیرکل حزب کارگزاران و نماینده‌ی حجت‌الاسلام مهدی کروبی نامزد محترم ریاست جمهوری، و آقای دکتر شریف‌زادگان نماینده‌ی جناب آقای سید میرحسین موسوی نامزد محترم ریاست جمهوری و جناب آقای دکتر هادی خانیکی نماینده‌ی جناب آقای سید محمد خاتمی رئیس‌جمهور سابق ایران به دعوت «شورای سازمان‌های جامعه مدنی ایران» لیبیک گفتند و برای شنیدن مطالبات «شورای سازمان‌های جامعه مدنی ایران» ساعت ۱۷ تا ۲۰ عصر روز سه‌شنبه ۵ خرداد ماه ۱۳۸۸ در سالن اجتماعات انجمن شرکت‌های ساختمانی در تهران حضور یافتند و پس از شنیدن مطالبات «شورای سازمان‌های جامعه مدنی ایران» طی سخنانی تعهد خود به این خواسته‌ها را اعلام کرده و متن «بیانیه‌ی مطالبات سازمان‌های جامعه مدنی ایران» را نیز امضاء کردند. گفتنی است که به رغم دعوت، نه دکتر محمود احمدی‌نژاد ریاست محترم جمهور و نه نماینده‌ای از سوی ایشان در این نشست حضور نیافت.

اینکه یک نامزد ریاست جمهوری و نمایندگان دو نامزد دیگر، و البته، نماینده‌ی پرچم‌دار «جامعه مدنی» به دعوت «شورای سازمان‌های جامعه مدنی ایران» پاسخی این اندازه مدنی، شایسته و درخور احترام دادند، مسأله‌ای بسیار مهم بود، و انصافاً باید به ملت ایران به دلیل داشتن چنین نامزدهایی برای ریاست جمهوری افتخار کرد.

به منظور قدردانی از کسانی که در شکل‌گیری این حرکت سهم بودند و به ویژه قدردانی از نامزدهای ریاست جمهوری و نمایندگان آنان، چند قطعه عکس از این مراسم تقدیم می‌شود که گویای بسیاری چیزهای امیدوار کننده است. ■

گزارش تصویری از نشست شورای سازمان‌های جامعه مدنی ایران با نامزد و نمایندگان نامزدهای ریاست جمهوری



عکس: فرشاد هاشمی



پیام کارفرمایان
شبکه اطلاع‌رسانی کارفرمایان ایران (شاکا)

www.payamekarfarmayan.com

payam@payamekarfarmayan.com

نشریه کانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی ایران

مدیر مسئول: بیژن سعید آبادی

زیر نظر شورای سیاست‌گذاری

ناشر: مؤسسه فرهنگی گرایش ویژه

تلفن - فاکس تحریریه:

۸۸۹۱۱۰۱۷ و ۸۸۹۱۱۰۱۸

نشانی دبیرخانه کانون عالی:

تهران. خیابان حافظ، خیابان رودسر، شماره ۱۷، طبقه دوم

کدپستی: ۷۹۴۱۵ - ۱۵۹۳۶

تلفن: ۸۸۹۴۰۲۱۱ - ۸۸۹۴۰۵۱۲

فاکس: ۸۸۹۴۴۵۶۴

www.icea.ir

مطالب «پیام کارفرمایان» لزوماً نظر «کانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی ایران» نیست.

«کانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی ایران»

مواضع خود را از طریق بیانیه و با امضاء این «کانون عالی» اعلام می‌کند.